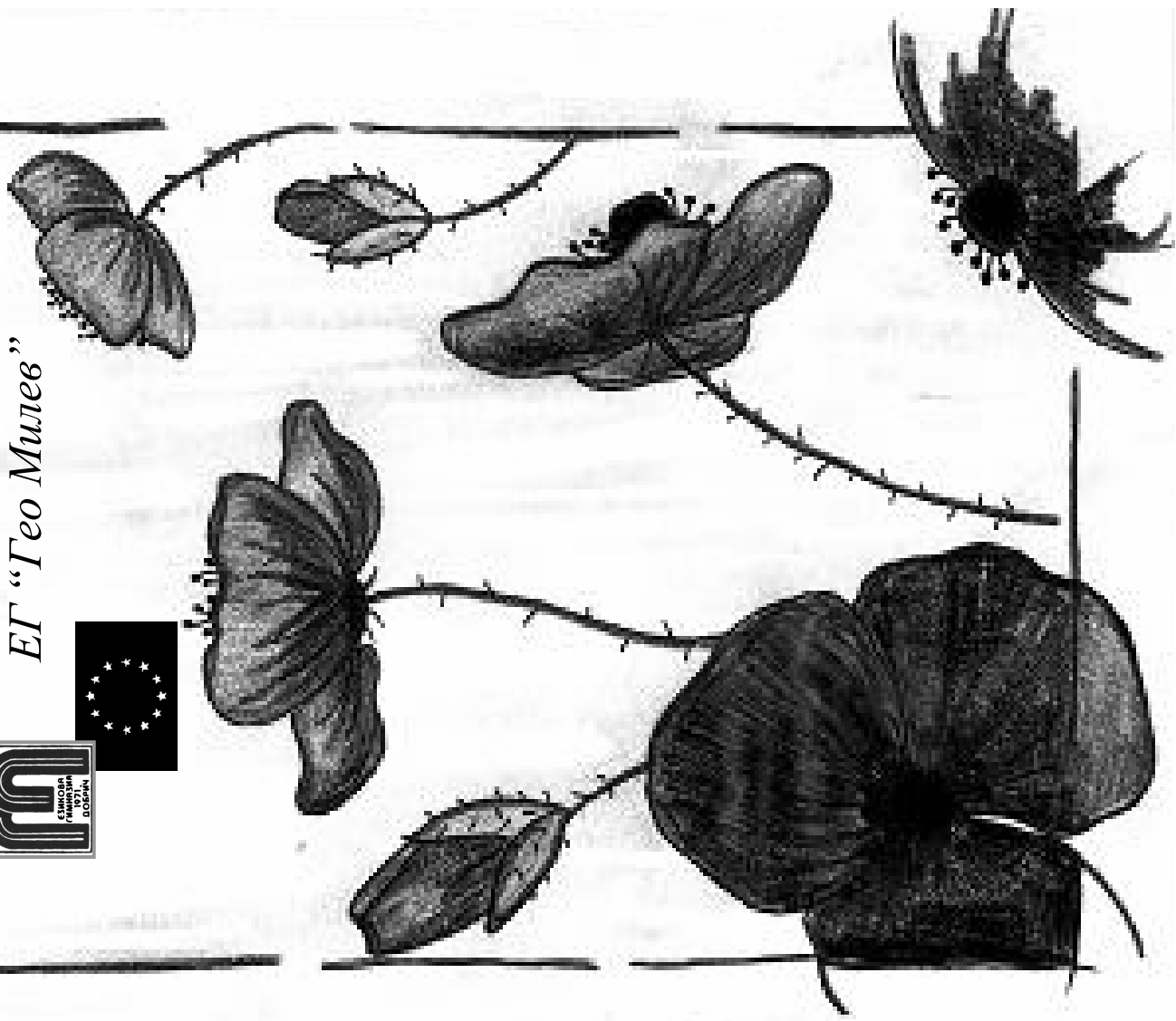

**ЛИТЕРАТУРНО – ТВОРЧЕСКИ
КОНКУРС 2007Г.**

ЕГ “Гео Милев”

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Деляна Константинова	1
2. Дияна Димчева Петкова	3
3. Илияна Енчева	5
4. Йорданка Георгиева	8
5. Цветомира Марчева	9
6. Цвета Веселинова Монова	11
7. Нешен Исаева	13
8. Мария Николова	15
9. Елица Стоянова	19
10. Йоана Станева	23
11. Ева Пацовска	30
12. Александрина Мавродиева	35
13. Кристина Димитрова	43
14. Милена Недева	56
15. Надя Василева	59

Деляна Константинова, IX^a клас

РАЗДВОЕНА

В монотонна тишина
в прегръдка на нощта,
далечен звук се приближава,
преминава и заглъхва,
но мойта мисъл пак след него
тича.
Иска да го спре.
И вика.
Друг звук някъде отеква.
Объркана към него тръгвам....
След малко друг,
И друг...
Лутам се .
И търся...
Пак съм раздвоена.
Не мога да намеря...
А какво ли всъщност търся?!

Деляна Константинова, IX^a клас

Бележка

Съставителите на книгката не носят вина за правописните грешки в творбите, представени и набирани така от авторите

ДРУГА

Като пяна на бурна вълна се разхождам след дългия прилив по мокрия пясък и някак си сега се чувствам като пясъчинка в хладно пространство. Дали рапаните нежно шептят ми пак с онзи далечен, така приглушен глас на сирена?! Дали капитан на величествен кораб разкрива пред мен панорама, пред която дъхът ми забавя своя устремен ритъм?! А погледът ми в едно с морето и небето се слива, за да изгрее над хоризонта с нов импулс, с нова мечта - по-искрящ и по-божествен от всякога. Дали под краката ми белите миди споделят си морски тайни на някакъв странен и непонятен език - език на любовта и красотата; две стихии на живота, които го правят по-добър?! Дали косите роши ми пак онзи палав морски хлапак - бриза?! Среща ме с поздрав крясък на гларус. Милва ме пак топла вълна?!
Всичко е както преди - толкова истинско, толкова детско. Тук сме пак аз и ти, но след една година, пълна с мечти, с палави дни.
Някак само ние сме други. Някак само тази година ни промени.
И като пъстри мълнии погледите ни променят цвета на морето, приближават небето, рисуват по пясъка, потъват в тихите вечери.
И като в пейзаж - всичко е тук, но е някак различно.
Обичта ни вече е друга.
Пораснала!!

Деляна Константинова, IX^а клас

Дияна Димчева Петкова, IX^б клас

ДАР

Да бъде сутрин изгряващото Слънце първото нещо отразено в очите ти
и да можеш да заспиваш, наблюдавайки самотната Луна,
да можеш да се смееш, бягайки по плажа,
да можеш да говориш и да чуваш своя глас.
Да можеш да усещаш въздуха, нахлуващ в дробовете си,
да можеш да докосваш всичко със ръка,
да можеш да почувстваш аромата на пролетни цветя
и да усещаш вкуса на шоколада.
Да можеш да чувстваш, че си човек, че си ЖИВО същество,
да мислиш, да те боли, да си щастлив,
да можеш да се разхождаш под слънцето...
Това е то дар!

Дияна Димчева Петкова, IX^б клас

КАКВО Е БОРБА?

Не ми кавай, че е лесно,
моля те не ме лъжи,
не само животът е труден,
а и съществуването дори.

Предполага се, че то е по-лесно-
без мисли, без чувства, без нищо човешко,
предполага се, че е живот по течението-
безсмислен, безцелен, безжизнен.

Предполага се...
Всичко това е обаче лъжа,
фактът, че нещо съществува,
сам по себе си е борба.

Дияна Димчева Петкова, IX^б клас

ОБИЧАМ ТЕ, НО ИЗБРАХ НЕЯ

Обичам те, обичах те и пак ще те обичам,
но тя дойде и приглуши моята болка,
тя ме научи как да се чувствам добре,
защото теб те нямаше тогава.

Това беше тя-гъмнината,
да, разбира се, онази стодена за злото,
която придърпва хората в своята пещера,
по-точно онези, които са нямали повече сила да
страдат..

Дияна Димчева Петкова, IX^б клас

Иляна Енчева, IX^б клас

ПЕСЕН ЗА ДВАМА

Боли ме сърцето, боли ме душата,
боли раната докосната с нежна песен,
песен за двама, а аз сама,
сама и плачеща. За кого ли?
Знам точно кой е човекът.
Знам че е далеч и не помни
как говорехме и се смяхме
в плен на мистика или магия,
не знам, но ни беше хубаво.
А сега песента свършва
и започва наново, но аз съм сама.
Без прегръдка, целувка,
без дума за утеха и подкрепа.
А раната ли? Тя кърви неудържимо.
Но кръвта не е любовта, тежаша на сърцето.
И сълзите не са омразата, изгаряща душата.
Те са просто мен, просто аз.
А песента си върви и заедно с нея
и аз пътувам към своя край,
и мига на тишина, ще бъде моята смърт,
но не телесна, тя е нещо нормално,
а смъртта на личността, на човека,
копнял, бленувал, мечтал. За кого ли?
За него, единствения. Който забрави,
че остави сърце, изпълнено с надежди
и си тръгна с поглед, потънал в земята,
без дори усмивка за спомен
или дума, на която да се оповавам.
Нищо! Това ще остане и от мен.
Едно празно и изоставено Нищо.

БОЛКАТА ДА ОБИЧАШ

Гледам очите ти, боли ме.
Слушам гласи ти, боли ме.
Ненавиждам смеха ти, изгаря ме.
Непонасям ръцете ти, жигосват ме.
Да те обичам не мога повече.
Защо да те обичам така?
Не искам.
Теб не те ли боли?
За нас, за мен.
Не!
Ти не изпитваш болка!
Де да беше по-лесно,
де да можех сама...
Възпираш ме чувствата ми.
Болят и копнея,
но все за теб.
Какво е да си щастлив,
какво е да спиш спокойно,
отнесен от магията на нощта?
Разкажи ми, ти можеш.
Нима не си заспивал с мисълта за някого?
Така поне ми се струва, ти също обичаш, нали?
Дали има искрица надежда,
или аз съм дъщеря на болката?
Не ми отговаряш,
явно не можеш,
или не искаш.
Все едно, погубваш ме трайно,
завладяваш ме изцяло.
Да се предам ли? Мога ли да устоя?
Не,

По-силно е от мен.
Това е любовта.
Не онази красивата,
розова, напудрена и окрасена.
Тя е за избрани хора, а не за всеки.
Моята любов е пагубна,
убийствена и...неподелена.

Иляна Енчева, IX^в клас

ЛЕВСКИ

Героят русокос
надлъж и шир
кръстосвал гол и бос
страната ни безспир.

Врагът го дебнел
непрестанно ден и нощ,
но пламъкът не гаснел
горял той с пълна мощ.

Веднъж облечен като въглишар,
друг път с потерята върви,
ту просяк, ту пък господар,
начело на народните борби.

Йорданка Георгиева IX^б клас

ЗАБЛУДИТЕ

есе

Заблудите – неизменна част от житейския път на хората, съпътстващи ги при всяко действие и начинание. Не успеем ли на време да се “отървем” от тях , те няма да спрат да ни преследват през целия живот.

Смело би прозвучало, но всичко около нас е една заблуда и за съжаление много малко хора успяват да проникнат отвъд нея и да прозрат истината за някоя неща. Колкото са човешките души по земята, толкова са и паралелните светове, съществуващи по едно и също време. Защото всеки човек живее в своя собствена реалност, заблуждавайки се, че другите се интересуват от неговите чувства и преживявания. По улиците и в заведенията се поздравява с безброй хора, наричайки ги приятели, когато те са просто познати и нищо повече. Споделя с някой най-съкровените си тайни, но рядко среща разбиране в очите на отсрещния. Мисли си, че е постигнал нещо, но в миг света се срутва пред очите му.

Някои заблуди са толкова жестоки и всеобхватни, че владеят не само отделна личност, а цялото общество. Пример за това са нашите медици в Либия. Заблуждаваме се, че с кампани, митинги и шествия можем да повлияем на съдбата им, когато всичко е въпрос на политика и интереси. Борим се всеотдайно за кауза, за която никой от нашите държавници не иска да признае, че може би е изгубена.

Друга заблуда скоро ще покаже пълната си сила. Как ли не ни убеждаваха , че влизането ни в Европа ще подобри

жизнения стандарт в страната. Но каква полза от хубави приказки и ласкави обещания, когато фактите сочат точно в противоположната посока. Кражбите и престъпленията се множат, а с тях и гневът и отчуждението на хората.

За жалост всички живеем в свят - царство на заблудите ; свят на фалшивите пари и истинските измамници, на скъпите коли и евтините и продажни хорица, на многото познати и отсъствието на приятели

Цветомира Марчева, IX^в клас

Цвета Веселинова Монова, X^в клас,

МАГИЯТА НА ЛЮБОВТА

Любов ли е?

Какво е това?

Неконтролируема, могъща сила или краткотрайна илюзия?

За някои любовта е наистина илюзия, но това е защото не са се срещнали лице в лице с истинската изгаряща любов или я подминават ден след ден. Славейт на любовта би запял своята чудна песен само за онези, които искрено вярват в нея. Подобно на неговите чудни звуци е и омагьосващото влияние на произведенията на Джейн Остин. Пренасяйки ни във възшебния свят на своите истории, писателката ни завладява с красотата и изящството на своя блестящ ум и ни кара да забравим тъгата и умората от ежедневието. Творбите ѝ ни потапят в мечтанието по недостижимия рай на блаженството, където това неугасващо чувство е негов господар, а сърцето вечен роб. Нейните незабравими романи ни въвличат в света на изтънчените и богати госпожици и господата на аристокрацията, но не за да покажат, че парите са властващи, а напротив да докажат на света, че по-могъщо оръжие от любовта няма.

Героите на Остин грабват сърцата на читателите не с някакви необикновени качества и хиперболизирана сила, а със своята уникалност, нравствени ценности, простота на поведението и преди всичко с техните благородни сърца.

Събитията, с които те се сблъскват са подобни на познатите ситуации от делничния живот, в които се среща борбата между доброто и злото. В крайна сметка човек сам

избира накъде да тръгне. Често пъти съдбата го среща с много изкушения, които водят към грешния път. С времето, през което човек е подложен на тези различни препятствия помъдрява вследствие на правилните и погрешни ходове, които прави. По този начин човек може да се учи от грешките си и да се стреми да не ги повтори. Пред него се откриват нови хоризонти и с цената на неимоверни усилия и благодарение на силната вяра в любовта, често пъти получава втори шанс за своето неизживяно истинско щастие-любов.

Ако все пак не сте повярвали в написаното от писателката за истинската любов или не мислите, че любовта съществува някъде там и владее съдбите на хората, то знайте, че въпреки всичко любовта вярва във вас.

Цветя Веселинова Монова, X^o клас,

Нешен Исаева X^o клас

ПОСВЕТЕНО НА СПОМЕНИТЕ....

Щастлива съм, колкото и странно да звучи.
Щастлива съм, и без теб, и без твоите очи...
Нито ти, нито някой друг не ще може да сломи
...мен,... и тази безумна борба в живота ми.

Някога, наистина много те обичах,
но щом ме питаха за теб – отричах...
Отричах! Но, не защото се срамувах,
а... защото адски много се страхувах!

Страх ме беше..., но не от теб,
не от синия кристален поглед,
нито пък от грубия ти нрав –
навявщ спомени за селския еснаф

Проблемът - ... ами винаги аз!
И сега,... така... беше и тогаз!
...такава съм си от дете -
инато, и непослушно хлапе!

Но,... виновникът – си само ти!
Колкото и грубо да звучи!...
Не знаеш ли, че дивото не се опитомява,
а каквото и да става, все такава си остава!

Всичко стана както обикновено.
Ти се влюби в мене постепенно,
за което аз силно те намразих!

И безпощадно свободата си опазих.

И ти си тръгна в онзи мрачен ден
с наведена глава, сломен и наранен...
За последно погледна ме със сините очи
и тогава видях как в тях болката горчи...
...така остави отпечатък в гърдите ми
... и промени за винаги - живото ми...
за първи и последен път някой ме плени...,
но, така и не разбра, че ти ме победи!

Щастлива съм, колкото и странно да звучи!
Щастлива съм, и без теб, и без твоите очи.
Нито ти, нито някой друг не ще може да сломи
...мен,... и тази безумна борба в живота ми!

Неиен Исаева Х^Г клас

Мария Николова, XI^Г клас

РЕВНОСТ

Ех, споменът горчив,
сладостна отрова
ех, пламък жив
пламтящ във моят утроба.

Ех, сладостно желание
любов забравам
ех, любовно искрено послание
как трудно аз те бях открила.

Вкусих те след много мъки и терзания
след кошмари и сълзи
усещах как желанието превръща се във мания
как навсякъде във мене то пълзи.

Ти беше толкоз сладка
толкоз палава, красива и добра
едновременно изгаряща и хладна,
а не утравяща, сама.

Сега изгарям, но не от обещ, не от искрен плам
суши ме бавно, умъртвява ме дори
и аз проклинам всички вам,
пламък сладък вече в мене не гори.

Проклиням ви, защото вие сте убиини
вие убихте любовта
вие-чувства като еретици
невярващи в искреността.

Чувствата преди в мен горяха,
а сега застинали са като лед
демони любовни в мен живяха
изчезнаха те всичките,по ред.

Превърнаха са във съмнения
във ревност и лъжи
в жестоки подозрения
във думите:”Кажки!”.

Цялата любов изчезна
доверието се стопи
любовта не беше вече ни полезна
и в миг се бързо изпари.

От загубата много ни болеше
от раздяла винаги боли
сърцето ни безспир кървеше
“Мразя те!” си казахме дори.

Но се излъгахме без срам
обичахме се и още се обичахме
обичахме се с плам
един на друг се нии обричахме.

Знаем,че след време пак ще има ревност,
но ще устоим,ще бъдем ние
ще бъдем”заедно в любов и бедност”
без да се оставяме ревността да ни убие.

Мария Николова, XI^{клас}

ПРЕЗ НОЩТА

През нощта ,погълната от ада
съм измъчвана,като горя на клада
не съм сама,
но изпитвам самота.

През нощта,обгърната от пламъци горя
от безмерна болка аз креця
завладяна от безмилостна тъга
усещам нечия ръка.

През нощта,един човек до кладата стой
и тоз човек си сякаш ти
протягаш ми ръка-за помощ,за подкрепа,
а ръката като камък е студена.

През нощта,стоим изправени един до друг
в далечината чуват се и удари на чук-
отново изтезават адските изчадия
невинни божии създадения.

През нощта,те чувствам пак до мен,
но ти си толкова студен
виждам те-облечен си във черно
и страданието ти е безмерно.

През нощта недей да страдаш
и в Ада с мен не грябва да пропадаш,
за мен е вече вечна нощ
усетих Божията мощ.

През нощта живеех аз най-истински
живеех в твоите мечти,

през нощта изчезнах аз най-истински
забравил беше моите очи.

Мария Николова, XI^{клас}

МОМИЧЕТО, ЖИВЕЕЩО НА ЪГЪЛА

Живееше на ъгъла едно момиче
тихо и самотно, като коледно кокиче
прекарваше то дните си в тъга,
че нявга беше изживяло любовта,
че някога излизаше навън засмяно,
а сега във сълзи е обляно.

Мечтаеше да срещне тя отново
туй момче така познато.
Чакаше го тя безмълвна
обгърната от тъмнина,
очакваше онези-нежните ръце,
които бяха я прегрящали до не отдавна.

Стоеше и спомняше си тя сама
там-някъде в нощта,
за нежните слова
и че всичко бе лъжа.

Живееше на ъгъла едно момиче,
което вече е жена,
има си съпруг и мънички деца.
Живее тя, забравила онуй момче,
което беше ѝ изневерило
и тъй жестоко съгрешило,
та моминското сърце разбило.

Мария Николова, XI^{клас}

Елица Стоянова, XI^{клас}

ЕДИН ВЪПРОС

Питаш, питаш, питаш... и пак питаш. Е, добре – какво? Какво искаш да ти кажа? Да ти призная, че все още има „нещо“, че криейки се из ъглите на съзнанието или на душата или както искаш го наречи, това „нещо“ се е разраснало и е станало мой обитател – диша и вижда чрез мен, а се храни с всеки негов поглед. Какво искаш да ти кажа? Че пеперудите в стомаха ми все още пърхат при негов поглед или докосване; че само като повтарям на теб и на себе си, че вече няма нищо и всичко е свършило, мога да го преодолявам всеки ден!?

Искаш да разбереш, че това чувство ме разкъсва, разяжда отвътре, а не мога да го спра, защото заради него губя контрол над самата себе си. Ето – сам поиска, сам отвори кутията на Пандора и това е на дъното и. Или искаш да бръкнеш още по-навътре в раната, зад гноя на ежедневните разочарования, зад туптенето на възпалените ми очаквания. Желаяш да надникнеш там, където не мога да вкарам ред, в самата същност, в самата мен. Да, навярно ще видиш това, което си мислиш, но имаш ли право?

Къде хвърляш любопитен поглед, **ПРИЯТЕЛЮ** мой? Защо?

Елица Стоянова, XI^{клас}

ПРЕСАТА, ТЕЛЕВИЗИЯТА, ИНТЕРНЕТ СА НАШИТЕ ДОПЪЛНИТЕЛНИ СЕТИВА – ЧРЕЗ ТЯХ НАДНИЧАМЕ ИЗ ЦЕЛИЯ СВЯТ

(есе)

„Катастрофа край Лондон...”, „... новият парфюм беше представен в Париж...”, „...към яхнията, перуанците добавяли...”, „...дунами помете Суматра...”, – нима някой може да отрече, че телевизията, вестниците, а вече и Интернет са част от нас като един нов вид сетивен орган. Това от една страна е предимство, защото именно те помагат да обогатим знанията си, да сме в течение със събитията в останалата част от света. Но в последно време изглежда, че сме се съсредоточили само в това, което ни говорят по медиите, и така, с поглед насочен навън, към света, ние не виждаме самите себе си. Слепи сме за корените си, за това кой сме и какво се случва с нас.

В началото на двадесети век новоизобретените радио и телевизия, достъпните книги и вестници са помогнали много за стопяване разликата в знанията на висшата интелигенция и слабо просветените по-низши слоеве на обществото. За хората тези нововъведения са станали, колкото и банално да звучи – прозорец към един нов, по-различен и по-интересен свят. От тогава като че ли сме се вкопчили в тези свои модерни сетива и сме оставили другите да закърнеят.

Вечно вперили поглед в монитора на компютъра или в екрана на телевизора, затрупани отвсякъде с информация за събитията и живота „там”, някои от нас „ослепяват” и пропускат живота „тук”, пропускат собствения си живот. Добър пример от ежедневието ни е ритуалът по прибирането у дома. По-голямата част от съвременните тийнейджъри директно се „тръшкаат” на стола пред компютъра и не стават от там до малките часове на нощта. А ако имат късмета да вечерят заедно, то повечето семейства разменят бегло по две-три думи и докато

хапват се наслаждават на някое шоу или филм. Така ден след ден ставаме все по-късогледни, докато накрая не станем невидими един за друг, докато започнем да не познаваме истински дори хорага от собственото си семейство.

Друг типичен пример за слепотата ни относно нас самите е фактът, че често знаем повече неща за чуждите страни, отколкото за нашата собствена. Интернет, медиите – така наречените допълнителни сетива, „улавят” постоянно нова информация от света. Така един българин е много вероятно да не знае, че близо до село в Северна България са намерени останки от човек, които може да се окажат най-старите в света. Не ми се иска да го мисля, но навярно има хора, които не знаят и че именно у нас, край Варна, е намерено най-старото злато в света. Същият този българин обаче ще знае, че колекцията на еди кой си дизайнер е излязла или че Щутгарт са били на футбол Херта с 2:0.

Ето по този начин, ”надничайки” по света, ние загубваме идентичността си, или по скоро „ослепяваме” за нея. Така че, хубаво е да имаш допълнителни знания и достъп до случващото се във всяко кътче на земята, но смятам, че не трябва да свикваме с Интернет, телевизията и медиите дотолкова, че да ги усещаме като сетивни органи. Според мен най-добре е да обърнем погледа си към нас самите, да добием самочувствие от това, че сме български, не само на думи. Така и останалата част от света ще ни уважава и признава като велик народ.

Елица Стоянова. XI^р клас

КУЧЕШКИ ЛАЙ

В една от всички онези вечери, когато си лягах рано, за да мога да се събудя навреме, опитвайки се да заспя, от телевизора в другата стая чувах гласа на някакъв човек. Предположих, че и тоя е от вида хора, които обичат да вдигат много шум, да са център на внимание и за това да получават пари.

Не след дълго отвън се чу лая на бездомно куче, който, честно казано, не се различаваше от онзи отгатак – човешкия. Същия ритмичен, нестихващ, дразнещ и груб кълтеж – сякаш говореха на един и същ нечленоразделен, неразбираем език. Говореха и нищо не казваха, но лаеха неуморно и настоятелно, виеха, така че да ги чуят навсякъде.

По някое време кучето откън спря, но не и кучето от телевизора. Дразнеше ме може би фактът, че лягат на това безпризорно медийно псе, непринадлежащо към нито една позната порода, увлича хората, увълчва човеците. Толкова много ме ядосваше с постоянния си безсмислен рев, че полузаспалото ми съзнание заизрежда люти обиди и ругатни. Страшно ми се искаше да отида и да му запуша устата от червеното копче на дистанционното.

Единственото, което направих обаче, беше да се обърна на другата страна, да се завия през глава и да се отдам на съня, без да чувам нищо.

Елица Стоянова, Х^р клас

Йоана Станева, Х^г клас

ВЯТЪРЪТ ГАСИ СВЕЩТА И РАЗДУХВА ПЛАМЪКЪТ (БСЕ)

Когато сутрин рано още при изгрев слънце, отвориш очите си и отметнеш лятната завивка, те надига един порив. Дори инстинкт да поставиш босите си крака на пода, да направиш няколко крачки и да излезеш на терасата. Целта – да достигне до всички твои сетива ароматът на топлия пролетен вятър, да се развееят косите ти сякаш цял живот си бил волна птица, както в настоящия момент.

Причината – дъхът на вятъра. Като основен абиотичен фактор вятърът изпълнява много важни функции в природата и неговото място в нея би било незаменимо. Ако очаквате да чуете за важното влияние на въздуха като важен фактор и среда на разпространение, прави сте, но след малко. Такива сведения ще ви дам, понеже според мен всеки природен модел е служил и служи за пример на човечеството. От природата първобитните хора са черпили знанията си като са пренасяли принципът на всяко явление в разбиранията си за взаимоотношенията между хората. Понеже всеки извор на живот и разум води началото си от един несекващ такъв – майката природа. Само дето хората имат свойството да усложняват и претрупват обикновените неща.

Например народните поговорки, запазени през вековете само чрез устно предаване, са доказателство за неразвивната връзка между природните закони и човешките разбирания и поглед към заобикалящия го свят.

Вятърът гаси свещта, но пламъкът бива раздухан. Тази метафора, служеща си с термини от биологията и обикновени

думи от бита предава най – точно едно от основните схващания на човека още преди да се изгради като такъв и установения закон в дивата природа: „Това, което не те убива, те прави по – силен.“ Конкуренцията е здравословна донякъде.

Бихме могли да размишляваме много върху „ветровете“ и нагласите, които тежат върху високоуманното същество човек. Но аз бих искала да приведа няколко факта на биологично ниво като ги сравня с човешките нагласи и разбирания. Като образът на вятъра в обществото приемаме за символ на трудностите в живота.

Изрових от паметта си ученото за въздушните маси...така де...позачетох се в учебника по биология и установих, че една тяхна характеристика е: „Влиянието на въздуха е пряко и косвено.“ Т.е. на социален език това би означавало, че влиянието на „вятъра“ е пряко, тогава когато житейските трудности те сломят (свещта е изгасена) и косвено, тогава когато личността успява да се пребори с изпитанията и едновременно с това се калява. Един път последните от настъпилата разруха могат да изгасят пламъчето, което поддържа буйния ти жизнен огън. Но ако това не се случи, пламъкът ще бъде раздухан, защото страданието ще те направи по – силен, по – устойчив и по мъдър. Ако разразилата се буря не сломи желанието на човек да се бори и да победи, то именно тя ще му помогне да излезе от нея по – силен и вече подготвен за другите житейски бури, които неизменно ще пресекат пътя му. Така косвеното влияние на житейските бури се изразява в силата, придобита след преодоляването им. Ако човек успее да се измъкне невредим от водовъртежа на живота, той със сигурност е успял да отнесе със себе си късче от мощта му.

Вятърът – това е движение на въздушни маси – определението, което бихме открили в тълковния речник или кой да е учебник по биология. Движение на въздушни маси, т.е. движение на различни течения. Знаете ли заглавието на един от най – големите хитове на световно – известната група „scorpions“: „wind of change“. В превод „вятърът на промяната“.

В нашия случай „вятърът на промените“. Какво бих могла да допълня?

...единствено вятърът на промените е този, който води до гасенето на свещта. Промените, които ни правят по – добри, или по – лоши и които ни помагат (косвено), или ни спъват завинаги. Тези, заради, които живеем и умираме. Ето и сега лъхна един вятър на промените - време е да се приготвям за училище.

Йоана Станева, XI клас

Невинност е детето – едно ново начало, едно изначално движение, една свещена повеля. Да бъде!

Ницше

(есе)

Невинност е детето според Ницше, според всеки родил се и раждал, според всеки който е виждал в детските очи да блещят звездите на бъдещето. Невинни са детските ръчички, протегнати се за прегръдка. Невинни са малките пръстчета, ровещи в пясъка, търсещи „някакво съкровище“. Дни, изминали в безгрижен детски смях и плач, дни на неугасващо сияние по червените устнички.

Това би трябвало да бъде неизменна част от детството. Но какво се случва на десет метра от детската площадка, кипища от радостни писъци и глъч – детски смях? Там някъде едни очи, изпълнени с все още неосъзната болка, протегат мръсни шепи с думите: „Леличко, дай ми паричка!“. Но тези малки и пълни ръчички не са черни от полепналата кал и мръсотия, не...те са почернели от реалността, побързала да ги сполети преди детството.

Невинно ли е сега детето? Да, такава е! Но знаете ли какво прави с него тази пуста невинност? Постава го в един

безлюден свят, пренаситен с технически и икономически прогрес, само, и не в центъра му, а в крайнините. Там, където животът винаги ще го подминава и задминава. Понеже само големите „играчи“ в света не оставят длъжни на живота и взимат всичко от него, докато отстрани стоят наблюдателите, които не са мъчени от мисълта: „Как да се справя с живота?“, понеже той вечно ги пропуска.

Перспективи – никакви, щастие, цели – дълбоко неосъществими. Чудо... - защо не? Малките бездомни дрипльовци биха могли да чакат своето малко чудо.

Едно ново начало? Едно изначално движение и една свещена повеля? Щом така казва Ницше! Какво пък?

Ние – обществото, ние, които сме държавата, създаваме тези деца, ние ги храним...или може би не, и така моделираме бъдещето си. Защото те са нашето бъдеще, те наистина са началото, което трябва да продължи просто,за да съществува светът. Но нима не се обричаме на разруха, жънейки кълновете на собствената си безотговорност. Липсата на отговорност към сирачетата.

Едни очи..., а всъщност безброй...

Едни очи със собствени идеи и преценки, понеже са деца и роби на модерното време.

Ако тази тема не беше провокирала в мен този безсмислен, може би безполезен гняв и се абстрахирам от напирещите в гърлото ми бесове, бих изказала мнението, че детето със сигурност е своеобразно движение, както казва Ницше.

Дошъл веднъж на Земята – волно – неволно, малкият човек прави своите първи стъпки. И те са плод на неговата индивидуална психика, на вътрешното му „аз“ и на времето. Движение, което преоткрива света.Нови идеи и все пак все едни и същи. Децата са тласъкът на обществото, изначалното му движение. Така е, понеже всяко поколение започва от равнище нула с големи мечти, жарки копнежи и извисени идеали, но свършва своето движение към обществото утопия все на едно и също място. Пътят към непознаваемото, към непостижимото

засега, е прекъснат, защото както в алпинизма по пътя към върха понякога осигурителното въже не достига. Този преход обаче все някога трябва някой да осъществи. Като част на речта някой е неопределително местоимение, но не и неопределено. Този някой е определен -детето и назован и от Ницше („едно ново начало“).

Една изначална повеля неизречена...за едни очи.

Тази свещена повеля е като жалба жестока, поради отсъствието и. Няма я топлината на камината, майчината прегръдка и милувка, нито нейното „здраво“ коляно, тогава детето идва като неканен гост на тая земя. Идва и си отива.

Едни вързани очи...

„Любовта ще спаси света.“ – казва народната поговорка. А детето е любов, затова бихме могли да кажем: „Детето ще спаси света.“ Ами ако децата се раждат на тоя свят без любов и не успеят никога да я срещнат? „Свещена повеля беше той за нас“ ли ще пише на надгробната плоча на „онзи гамен“ или „разбойник и крадец с три присъди“ в полицейското му досие?

Така желая да не виждам тези мрачни картини, да не се появяват те в съзнанието ми, да не срещам деца, просещи по улиците...Така искам, толкова много. „Да бъде светлина!“ – е казал „някой“ по-преди мен и света. Да бъде чисто и невинно детството. Да намалее числеността на детската смъртност и на невръстните сирачета. Да бъде!

Тези очи, пламтящи от страх посред мрака...

Тези очи...

Йоана Станева, XI клас

ОТ КАКВО ТРЯБВА ДА СЕ ОСВОБОДЯ? (есе)

Един отвратителен разказ за тъмните страни на човешкото подсъзнание

От какво трябва да се освободя? Много разнопосочен въпрос с многобройни отговори, които зависят както от целта на субекта, така и от неговия вътрешен мир. От какво трябва да се освободя ако искам да скоча с главата напред във водовъртежа на живота, ако желая да виждам, а не просто да гледам нещата в живота, ако безнравствеността е моят идеал или просто ако искам да запазя човешкото в себе си? Страх, предразсъдъци, съвест, морал – все нравствени характеристики, психически особености на индивида.

За мен присъдата на съвестта над личността е най-жестока... Но не от нея бих искала да се освободя. Това е амбивалентно на да желаяш да затвориш човека в себе си в тъмница и да изхвърлиш ключа.

Мрачността на пролетното време не помрачаваше моя смъртно спокоен нрав. Плътното було на ниско надвисналите облаци никъде не пропускате топлиите слънчеви лъчи. Влажният, лепкав въздух затрудняваше дъха, а насилието се носеше някъде между пластове на неговата непрогледност. Стъпките ми олекваха не по уличното паве, понеже то беше покрито с дебел слой кал, а някъде дълбоко в душата ми. Този пролетен пейзаж беше в съзвучие с тъмната същност на душата, която беше напълно подвластна на безскрупулността и животинските пориви. Знаех, че ще се случи нещо съдбовно, фатално, трагично. Както едnodневките, когато усетят настъпването на нощта, поемат последната си глъдка въздух в очакване на смъртта, надявайки се Земята да спре да се върти, така и мрачната фигура направи последните си крачки,

залитайки между пагубните си инстинкти и вече слабо доловимите знаци на съвестта.

В ръката си държах нож с дълго, тънко острие. Не бях сигурна за какво ми беше нужен той. За самозащита ли? Едва ли. Кой щеше да пострада в този филм? Аз ли бях в ролята на лошото ченге?

Следващата картина: тясно и задушливо пространство, две сенки се борят за живота си, или по точно се борят да отнемат чуждия. Остриетата проблясваха зловещо като огледален отблясък от нечие полуприсвито око, наблюдаващо с интереса на котката, която следи мишката преди да я улови в своя смъртен капан. Окото на звяр и насилник едновременно. Накрая аз надделях. Първият нанесен удар не беше смъртоносен – стигаше да повали съперника, но не и да утоли убийствената му жажда... за смърт. И мирисът на кръв възбуди сетивата на „падналия ангел“. Ръката ми се вдигна и...вечико бе свършено.

Какво беше това? Потта се смесваше със сълзите ми, течещи на струи. Те падаха на гърдите ми, горещи, парещи, раздирайки малкото ми сърце на две. Сън ли беше това или истинско желание да отнема нечий живот, да погубя просто така нечий мечти, желания, копнежи. Кой беше този странник? Аз ли? Той върви без да знае къде отива, убива без да знае защо, освободен от присъствието на съвестта, морала и социалната ангажираност.

Какво се случи всъщност? Опръсках ли душата си с кръв и кал или предпазих себе си, осъществявайки най – тъмните си желания в съня? Освободих ли се от това, което тегнеше над съзнанието ми, или се проклетх, лягайки в калта?

Единственото, което знам, е, че благодарих на Бога, че се сбуди в леглото си, а не в някоя локва на някоя странична улица на някой пуст и замаян град.

Йосана Станева, XI^{клас}

Ева Пацовска, XII^в клас

ЗОВ

Ела, измисли ме в черупка от орех,
създай ме в картина от лед
и скрий ме зад някой прозорец,
настръхнал, безмълвен и блед.

Ела, нарисуй ме в цвят на смокиня,
развей ме над морска зора
и в мен намери своята тиха царкния,
по малко лъжовна и малко добра.

Ела, въздигни ме над връх от топола,
сред вихър, забрава и зной.
Съдба, аз пред тебе съм млада и гола-
облечи ми душата в покой!

Ева Пацовска, XII^в клас

ПЪТНИЦИТЕ И ИСТИНАТА

Аз бях просто един странник в пустошта, опитващ се да остави от себе си на пътя единственото, което притежаваше – следите от своите стъпки. Вървах, а отляво слънцето се губеше в ореол от сияние над замечтаната морска шир. Отдясно нощта

хвърляше своята рибарска мрежа от тъма над сънените хълмове.

Тогава видях огъня... Край него седяха двама души, а приведените им силуети попиваха жадно мекага топлина, наблюдавайки играта на пламъците. Същата тази топлина изкуши и мен, защото няхах с какво да си запала огън, а беше започнало доста да захладнява. Приближих се до двамата пътници с надеждата да срещна малко човещина у тях и да ми разрешат да се сгрея край огъня им.

Оказаха се разбрани хора: приютиха ме, та даже и от храната си ми дадоха. И като се постоплих и заситих, поотпунах се и поведох разговор с тях.

Единият, висок около метър и осемдесет, болезнено слаб, с кротко изражение, излъчващо странна смесица от строгост и благост, облечен в черно расо с калимавка на главата, очевидно беше калугер. Той призна, че е тръгнал да търси средства за възстановяване на манастира, в който служел, защото вече се рушал от старост и недостатъчна поддръжка. И наистина – лицето на този угрижен човек изглеждаше като храм на бедността със своите изпити бузи и скули и хлъгнали очи. Може би той беше доста млад – на тридесет и няколко, но приличаше поне на петдесет годишен.

Другият, също толкова висок, но едър и набит здрав мъжага, имаше поне седемдесет и пет години, а сипаничавото му лице можеше да служи за чудесно показно за последниците от всички видове шарка. Въпреки това то бе със силни черти, червендалесто, продължаващо с яко тяло и окончавашо в корави, загрубели от труд крайници, далеч по-внушителни от белите като платно слаби ръце на калугера. Нямахме нужда да споменава, че беше рибар, защото миризмата на риба просто го съпътстваше така че ми беше нужно да стоя на почитително разстояние от него в интерес на обонянието си.

От дума на дума разговорът се оживи и старецът също се изповяда:

- Тръгнал съм ехее, от другия бряг на морето почти да търся работа. Аз хубаво се бях наредил там: имах малка къщица, лодка, мрежа, ловях риба и изкарвах, колкото да свързваме двата края с жената. Ама изви се веднъж буря по нашия край. Страшно чудовище! Мята се, блъска, трещя и след себе си нищо не остави- даже и брега помете и барабар с него цялото рибарско селище. Жената не издържа на тоя ужас и се спомина, а аз останах сам като гларус- вдовец и не знаех къде да се дяна. Нейсе отплавах с един кораб да диря тук работа, ама никой не ме ще- стар съм бил, викат.

Той замълча за минута и като че тъжният платноход на миналото премина през очите му, но той бързо се отърси от носталгията и закачливо подхвърли:

- Попе, я разкажи за твоето момиче!

- Аз не съм поп, а калугер- поправи го другият с тих, равен глас, а аз погледнах двамата зачудено.

- Е, все тая. Все Божки човек. Та кажи де, кажи! Разправи на човека за твоята недостижима хубавица!

Тук вече любопитството надделя- та бива ли калугер да се занимава с момичета и попитах:

- Какво момиче?

- Неговото, Истината- отвърна старецът, а калугерът смутено погледна първо него, после мен.- Кажи му за Истината, приятелю!

Ето този отговор най- малко бях очаквал и стоях до тях слисан, без да мога да промълвя и дума. Още по- голяма беше почудата ми, когато видях как бледото и немощно на пръв поглед лице на калугера се измени до неузнаваемост, излъчвайки мощната заря на вярата:

- Истината ли? Тя е като Дева Мария- красива, непорочна, любимка на Бога и майка на божиего чедо Доброга, но също като Девата е обречена да страда, да се съмняват в нея и да надживява чедото си. Тя е нежна, светла, бледа дори, но изящна като икона. Много поклонници минават през храма, поглеждат я, виждат, че е хубава, дивят се на красотата ѝ, но не

осъзнават нейната същност. Истината е във всяко дребно божие създание, но хората все гледат едрите, машабните, гонят величието и забравят за малката радост. Затова не щат и да чуват за Истината. Влизат в храма, лобуват ѝ се няколко минути, покланят ѝ се, прекръстват се и излизат, без да я вземат със себе си. Търсят утеха при нея, но после я оставят.

- Ей на това моята баба му викаше: “ Изгъках си платното, ритам ти круеното”- прекъсна го рибарят- Но ти продължавай, продължавай, приятелю! Хубаво говориш.

- О, аз за Истината мога много да говоря. Тя е красавица неземна, но пари сърцето на всеки, който е затворил очи за хубостта ѝ. Тя често е сама, отвърната, поругана и плаче, но ние не виждаме сълзите ѝ, защото те се превръщат във въздуха, който дишаме. Дишаме я, а пак не признаваме, че я има.

- Ех, хубаво го каза, приятелю!- въздъхна старецът- Аз така като теб не мога да говоря, прост човек съм, но мен ако питаш, Истината е като златната рибка: всички говорят за нея, ама никой не знае със сигурност има ли я, няма ли я. Пък ако я хванеш, не се знае после дали ще можеш да я удържиш в мрежата си. А ако ловиш с въдица, може да я нараниш, че после без нея какъде? Съвсем без Истина не може. Ако не да я виждаш, то поне да я мислиш.

Старецът каза това и пак потъна в кратък размисъл. Също като предния път не се остави за дълго на налегналата го меланхолия и бързо и оживено поде разговор на друга тема. Калугерът, забравил първоначалното си притеснение и униние, му отговори, заразпраща се, заразказваха, заредиха мъдрост след мъдрост, а аз само ги гледах, чувайки смътно думите им и мислех за хубавото момиче, за златната рибка- за Истината...

По едно време рибарят спря да говори, погледна ме бащински и попита:

- А ти, млади човече, нищо не каза, накъде си се запътил?

Аз се поколебах преди да отговоря, а после с един сякаш далечен глас отвърнах:

- Аз ли? Аз бях тръгнал да бягам от Истината, но пак до нея стигнах.

Рибарят се усмихна и каза:

- Така е, моето момче, от Истината и цял живот да бягаш, не можеш ѝ избяга.

Ева Пацовска, XII^в клас

Александрина Мавродиева, XII^в клас

ТИХО СЕ КЪРШАТ

Тихо се кършат нежни тополи,
Обвити във мъхове влажни,
Кацнали птички тихо се молят
На дъждовете хладни, продажни.
* * *

Пръстга, с кафеникави поли,
Разпръсва пепеляка и прахта
И духат лошо ветровете зли,
Дояват грозотата на страха.

Черна пот се смива с водата
И прави кал на вади от труда,
Черни чавки щъкат из полята
И чавкат страховете от глада.

Тих дъждец проточено напуква
Страхове под дървените колци,
Първи смях над нивиците хужва
И над множеството богомолци.
* * *

Кацнали птички молят се важно
На дъждовете хладни, продажни.
А тихо се кършат нежни тополи,
Обвити във мъхове влажни.

Александрина Мавродиева, XII^в клас

ДА ПОВЕЯТ

Да повеят ветровете златни,
Да повеят, да извоят, да обвеят,
Да погалят нежно ароматни,
Да погалят, да помилват, да залелят.

Да запевят ветровете златни,
Да запевят, да попят мелодично,
Да зашепнат думи благодатни,
Да зашепнат, да попят баладично.

Да те скривят ветровете златни,
Да те скривят, да те приберат при себе,
Да те завият плахо необятни,
Да завият, да повият топло тебе.

Да повеят ветровете златни..
- Ще повея, ще извея, ще обвея.
Да погалят нежно ароматни..
- Ще погаля, ще помилвам, ще залеля..

Александрина Маеводиева, ХІІ клас

ДЪРВОТО

“ В живота си човек трябва да свърши три неща:
да засади дърво, да създаде дом и да има деца.”

Народна мъдрост

Филип седеше на една пейка в градския парк и разсеяно пушеше цигара. Беше топло, дори горещо и слънцето без ни най-малко притеснение показваше жестоката страна на своята същност като бавно и методично обагряше светлите зеници на все още младия мъж. Около него се разхождаха разни младежи, облечени в модните за сезона надърпани блузки и панталонки, като се кикотеха или правеха фалшиво нацупени гримаси, а после после пак избухваха в бодър здрав смях. Той си спомни как само преди няколко години правеше същото със своите приятели и най-вече с Константин и Никола, които бяха две възвисочки момчета на по седемнадесет-осемнадесет години. Първият беше малко тих на пръв поглед, но винаги знаеше какво и кога да каже за да разсмее цялата компания и да накара момичетата да се притеснят, че щастливото съзвездие на очите им може да изтрие грима им. Вторият беше много кльощав, с дълги крака, с които крачеше някак особено, нехайно и с увереността на човек, който не се интересува от нищо друго освен от себе си, но който вътрешно оставаше добър и непринудено мил. Филип леко се усмихна на този спомен и за пръв път от много време насам не изпита тъга. Той просто не изпита нищо. Усещанията му бяха притъпени, като на човек, който като още много млад е видял доста неща, повечето от които непоносимо отвратителни. И ги беше преживял.

Точно пред него едно малко дете, на не повече от три, изхвърляше чакъл камък по камък от една от градинките. След малко излезе от там, обърна се и започна да връща вече изсипания от другата страна чакъл обратно в градинката, като камък по камък. Някакво нервно окончание накара едното око

на Филип да трепне. И после в него отново нахлу тъпотата на абсолютна апатия, примесена с много тиха и много дълбока мъка, която той почти не осъзнаваше. Пред него, до детето имаше и странно обезлесено петно пръст, голямо точно колкото да бъде поставен един по-голям камък или да се засее храст или дърво. Той помисли нещо за секунда и отново се унесе в тъмните картини. Изведнъж Филип усети топлината върху лицето си и леко извърна глава, после цигарата отново се оказа между устните му.

Той я изпрати преди около две години и половина. Изпрати я подobaващо, елегантно, възпитано и мълчаливо, както се погребват всички много обичани съпруги, които не са имали достатъчно време да се отегчат от брака и да изпаднат в хладната меланхолия на задължението. Имаше време, преди да я срещне, когато Филип беше в същото безмислено положение, когато нищо и никой не беше в състояние да го развълнува действително. Тогава той беше разбрал, че дори голямата болка е по-добра от всепоглъщащото егостично безчувствие.

Тя беше прекрасна. Толкова хармонична и изваяна в красотата си. Чертите и бяха правилни и грациозни, с малко остри скули и фини устни с цвят на праскова, които напomniaха за устните на жените от каменните бюстове от Древна Гърция и Рим. Всяко нейно движение беше хармония. Виолета го изтръгна от познатото и саркастично драматичното. До този момент той не вярваше, че подобно нещо е възможно, за другите хора- може би, но за него лично- не. И съвсем неочаквано за него той не се обърка, не се притесни, не се колеба. Той я позна. Тя запълни един модел, който живееше в него и в разума му и във всичко, което беше той. Филип я погледна и не спря да я гледа до момента, когато затвориха капака на дървената кутия, която хората веднъж бяха нарекли ковчег. И тогава едно парче, една люспа в него се отчупи и се саморазруши. Хората казват, че сърцето на човек е голямо, колкото е голяма свитата му в юмрук ръка. Тази люспа за Филип беше голяма точно колкото палеца му- недостатъчна за

да го убие, но твърде голяма за да регенерира напълно някога. А още преди това имаше и други части, които се бяха отлюспили и които също нямаше да бъдат забравени. На няколко пъти вече Филип поглеждаше в огледалото и виждаше там един мъж, някакъв от многого такава, беше достатъчно привлекателен, но мрачен и дори груб. Той усещаше, че това което вижда е неговото лице, неговото тяло, което обаче беше отделено от духа му, а духът искаше нещо повече, но знаеше, че принадлежи на тялото си и тялото му принадлежи, винаги вървяха заедно и се възползваха един от друг. На духът му беше малко криво, че един ден тялото ще умре, а за неговото по-нататъшно съществуване имаше безброй теории, но нито една сигурна. В тези моменти Филип се гледаше една- две минути, после мрачно събираше частите си и механично продължаваше да движи четката за зъби изпод устните си. После облеклото, обувките, чантата.

Въпреки красотата си, Виолета беше неочаквано и симпатично срамежлива. Но когато се събраха тя показа, че беше толкова повече жена от повечето момичета на нейната възраст, които претендираха, че са такива. Тя притежава-ше своя собствена нежност- лишена от пресилените изблици на писклива радост, от уморяващото внимание и момичешките шегички и експерименти. Тя беше нежна по начин, който създаваше топлина в гърдите на Филип и сломяваше редките му изблици на чисто мъжка жестокост, които тя намираше за нормални и странно привлекателни. Тя беше една прекрасна фиданка с меко извити и преплитаци се клони, по които цъфтяха млечни бели цветове, понеци се красиво и мелодично и поникващи отново сред свежите листа. И всяко докосване на едно от тези цветчета до тялото на Филип предизвикваше у него седефено-червеникави мигове на удоволствие, лазещи по пръстите и гръбнака му. Беше толкова хубаво да я гледа.

След първата година брак у Филип се появи желание, подтиквано по-скоро от човешки, а може би животински инстинкт, отколкото от възможни разумни доводи. Той поиска

да има дете. Виолета също поиска. И точно когато кантонът на съгласието беше прозвънял и плановете започваха да се осъществяват, грубата сила на неочакваното бъдеще се яви в лицето на джи-пи, което подозиращо изпрати Виолета на изследвания в болницата, а тези от болницата направиха всичко възможно подозрението да се окаже правилно и с това плановете да станат безполезни, по-лошо-невъзможни. Всъщност лекарите нямаха никаква вина.

От този момент Филип не можеше да заспи, не можеше да мисли, застеше ли-сънуваше страшни неща, после се събуждаше седнал в леглото си, неосъзнаващ къде се намира и какво става. Виолета линееше. Тя успяваше да задържи гъгата си, успяваше да запази хумора си, само не успяваше безмълвно да го убеди, че е добре. Но той намираще друга мъка у нея, много по-силна, много по-всепоглъщаща от знанието за идващата смърт. Той я разпитваше, опитваше се да разбере, да открие, но тя никога не му каза кое беше по-ценно от собствения и живот. И той се отказа. Двамата просто чакаха. Ракът е страшно нещо.

Това, което не му каза Виолета, му казаха лекарите, но чак след смъртта ѝ. Тя беше била браменна. В този момент Филип почувства всичко у себе си излишно, той искаше да изтръгне косите си, да разбие главата си, да се потроши, да припадне. Тя беше запазила страданието за себе си, вярвайки наивно, че той няма да научи, че загубата му е двойна. И точно когато го осъзна лоспата се отчули. И се саморазруши.

Филип често се разхождаше из парка и също така често сядаше на една и съща пейка, онази пред която зееше обезлесеното петно пръст. От доста време той го гледаше замислено, и когато за пореден път то се изпречи пред погледа му непонятна жила у Филип се изпъгна и той взе решение. Той не знаеше защо беше взел такова странно решение. Сигрно дълбоко в него, в кръвта му се раздвижиха сили, поддържащи човешкия инстинкт от древни времена, силите на неосмисления морал и още по-неразбираемото – „Така е добре. Така трябва.”

Той си представи, че под тази локва пръст лежаха хубавата Виолета и некръстеното му и неродено дете. Представи си, че това беше техният малък гроб, малък, защото и те бяха малки, обградени с млада трява и цветя, защото и те бяха млади, заобиколени от хора, защото хората винаги се радваха да срещнат Виолета. Взел решението, Филип направи всичко, което изискваше начинанието. И той посади дърво.

* * *

Филип седеше на познатата пейка в парка и както обикновено пушеше разсеяно. Той леко се сепна, когато усети върху рамото си мъжкото потупване на познатата ръка. Никола седна до него.

- Пак се тровиш с буклуди. – каза усмихнато той, гледайки към цигара между пръстите на Филип.

- Да. – на свой ред се усмихна леко приятелят му и загаси фаза. После малко ехидно, но приятески добави – Е, с какво ще ми пълниш главата днес? Нови обещаващи речи?

- Не. – отговорът беше неочаквано сериозен. Той продължи със същият сериозен, но и гаделичкаш тон. – Но ... една много приятна дама те гледа от петнадесет минути, точно срещу теб се намира.

Филип погледан машинално пред себе си. До сега не беше забелязал дори, че има толкова много хора в парка. Погледът му се премести бавно от един човек на друг, докато накрая срещна едни прелестни, немигащи очи, които предналежаха на покоряващо чаровна млада жена. Никола усети внезапната промяна у претеля си.

- Знаеш ли, тя е много красива.

Никола сложи ръката си на рамото на Филип и се изправи.

- Къде отиваш? Да не се прибиращ?

Никола не отговори на този въпрос. Той се обърна с гръб и тръгна. Както вървеше само весело повтори: „Красива е. „

Ново чувство се породи у Филип. По-човешко от всички други. Той стана, приглади дрехите си и тръгна към отсрещната пейка. Докато минаваше покрай дървото той не забеляза, че той за пръв път се беше разлистил.

Александрина Мавродиева, ХІІ^о клас

Кристина Димитрова, ХІІ^о клас

СТОВИНГЪН

Юни дойде и си отиде. От него остана единствено шепотът в клоните на дърветата, нощната песен на щурците и лекото полюшване на крехките стръкчета трева. Лягото вече бе в разгара си, когато в малкото градче Стовингтън, се намиращо се на не повече от петдесет мили от Сайдуиндър, се случи нещо, което дълбоко и трайно разтърси жителите му. Дори самият спомен смразяваше кръвта в жилите и сковаваше сърцата им от студ, въпреки че живаакът в термометъра откън достигаше числото тридесет и девет и застрашително се насочваше към четиридесетицата.

Юли бе месецът, оставил черна дияра в сърцата на жителите на Стовингтън. Бе ги белязал със своя черен воал, който напоследък често се развяваше, предшествайки всяко погребално шествие. Юли бе месецът, когато за първи път в историята на градчето детският глъч бе утихнал и изчезнал дотолкова, че човек бе склонен да се замисли дали въобще някога бе съществувал.

- Тими, къде беше? – раздражено попита Кармен, като хвърли и последното камъче в езерото.
- Забравих въдицата и трябваше да се върна. Дейв пожела да дойде с мен – и той посочи малкото русо момченце от дясната си страна.
- Здрасти, Дейви – усмихна се Кармен.
- Лодка искам дойда – каза в отговор тригодишното хлапе и с малката си розова ръчичка посочи дървената лодка, която

неподвижно бе застинала върху огледалната повърхност на езерото.

- И чичо ви ще дойде, нали? – отново попита Кармен.
- Да, обеща да ходим за риба. Ти нали не си се отказала?
- Разбира се, че не – надутото отвърна момиченцето и гордо повдигна брадичка.
- Е, тогава идвай с нас – и той кимна към лодката. – И без това чичо ще се забави.
- Искаш да влезем сами в езерото? – на лицето ѝ се появи следа от уплаха.
- Да, ще бъде забавно. Може дори да хванем нещо. Представи си опулената физиономия на чичо Ед, когато види, че кошницата вече е пълна с риба.
- Не мисля, че идеята е добра – колебливо отвърна Кармен.
- Да не би да те е страх? – иронично подметна Тими.
- Знаеш, че не трябва да се качваме в лодката сами. Чичо ти ще се ядоса. По-добре е да го изчакаме.
- Започваш да се държиш като възрастен – нацупи се момчето.
- Възластен – повтори Дейви и се изкиска.
- А ти се държиш глупаво. Дори Дейви би се досетил, че не трябва да взима лодката тайно.
- Дейви бе с четири години по-малък от тях и Тими винаги се дразнеше, когато го сравняваха с братчето му. Кармен знаеше това.
- Така ли мислиш? – гневно каза той, впивайки тъмните си очи в бледото лице на момиченцето. – Гледай тогава! Дейви, идваш ли с мен?
- Дейви лодка идва – радостно възкликна момченцето.
- Хайде тогава.
- Двамата тръгнаха към лодката и докато Тими развързваше въжето, което единствено я свързваше с брега, Дейви се покатери по ръба и гупна от вътрешната страна.
- Тими, недей – извика Кармен с изгънял и приглушен глас.
- Страхливка – победоносно отвърна момчето и също се качи в лодката.

- Чичо ви ще побеснее!
- Тими не отговори. Вместо това хвана едното гребло и след няколко плавни движения лодката се понесе навътре в езерото.
- Защо никога не ме слушат?! – нещастно промълви Кармен, въздъхна и след миг отново се зае да събира камъчета.

- Момичета – продължаваше да си мърмори Тими. – Държи се така сякаш ми е майка.
- Калмен? – обади се Дейв.
- Да, същата – леко развеселено отвърна момчето. – Калмен.

Двамата се спогледаха и като че ли по даден сигнал избухнаха в смях.

- Е, време е да хвърлим въдицата – мъдро рече Тими и се зае с поставянето на стръвта.
- Тими, рибки – изчурулика Дейв след половин минутно мълчание.
- Да, и аз ги... - но момчето не изказа мисълта си докрай, защото току-що му бе хрумнало нещо:
- Дейви, ти го каза! Каза го правилно! – и той се извърна към момченцето. Това, което видя, за миг го парализира. Дейви застрашително се бе надвесил над водата с протегнатата ръчица, очевидно в опит да достигне рибките в езерото.
- Дейви, недей! – извика момчето и бързо тръгна към братчето си в отчаян опит да го спаси. Но вече беше твърде късно. За миг, за един наистина кратък миг двамата се озоваха от една и също страна в лодката и след като Дейви падна в езерото с главата надолу, безпомощно махайки с ръце, тя се преобърна, изхвърляйки и другото момче във водата. Шумът накара Кармен, която още събираше камъчета, стреснато да вдигне глава. За миг сърцето ѝ като че ли спря, след това отново започна да тупти, но вече с удвоен ритъм. Момичето никога нямаше да забрави тази картина: преобърнатата лодка, протресно протегнатата ръка на Тими, която безпомощно търсеше спасение и студеният синьо-зелени кръгове, които се бяха образували около тях. Кошмарният спомен завинаги

щеше да остане запечатан в съзнанието ѝ, а вечер щеше да я кара да се събужда плувнала в пот и трепереща от студ. Студът, който бе вътре в нея.

- Тими! Дейвид! – с нечовешка мъка в гласа изкрещя момиченцето, а ехото подхвана думите му и те прокънтяха отново и отново. Кармен усети как паниката я притиска с желязната си хватка. Тя трескаво започна да се оглежда и на моста, който бе на около тридесетина метра от нея, видя човек. Човек с куче. За момент нишката на надеждата отново проблесна в сърцето ѝ и тя се затича към моста.

- Господине! – крещеше момиченцето, тичайки по скърцащите дъски, но той не се обръщаше. Само кучето бе впило черните си мънистени очи в нея. Човекът продължаваше спокойно да се взира в езерото с ръце в джобовете на памучния си панталон. Тя стигна до него и силно го задърпа за ръката.

- Те не могат да плуват. Помогнете им, моля Ви... - лицето на Кармен лъщеше от сълзите, които се стичаха по него.

В този момент видя изражението му и внезапно престана да плаче. Сега тя разбра, че погрешно е преценила непознатия. Позата му може и да изглеждаше безгрижна, но лицето му бе разкъсвано от силни и болезнени емоции, които бяха разкритили физиономията му в ужасена гримаса.

- Не мога, н-не мога... - с ужас пелтечеше той. Ръката, в която се бе вкопчила Кармен силно трепереше.

- Моля Ви – отново проплака Кармен, но този път без надежда в гласа. Тя знаеше, че този човек няма да им помогне. Та той самият изглежда се нуждаеше от помощ не по-малко и от тях. Кармен отпусна хватката си и отново насочи взор към езерото. Все още можеше да различи във водата движения, макар и затихващи. За част от секундата тя взе решение и събра цялата смелост, на която бе способна. Ловко прескочи парапета и застана от външната страна на моста.

- Не съм страхливка, Тими – прошепна Кармен. – Идвам.

- Не скачай! – извика човекът зад нея, но вече бе твърде късно. Тя разпери ръце и полетя надолу. След секунда вече безпомощно се бореше с водата – тя също не можеше да плува.

Внезапно кучето стана неспокойно и скимтейки започна да дърпа със зъби крачола на стопанина си, но напразно. Той не бе способен да направи дори крачка.

Долу, под моста, Кармен изчерпваше силите си в опит да се задържи над водата и да достигне до лодката. Скоро обаче тя разбра, че няма да успее. Разбра и още нещо, което я ужаси дори повече – разбра, че няма смисъл, защото Тими и Дейв вече не можеха да бъдат спасени... Вече бе твърде късно... за всички...

Тя реши, че повече не иска да се съпротивлява. Просто шеше да се отпусне и да забрави... Да, щеше...

В този миг усети как нещо горещо се докосна до бузата ѝ. Тя извърна потъмнелия си поглед и срещна две бръмбарово черни очи. Кучето я бе последвало и сега тя благодарствено обви ръце около шията му. Докато двамата бавно се носеха към брега, момичето все още не можеше да дойде на себе си или по-точно – не искаше. Като на сън тя стъпи на брега и се просна на тревата. Дрехите и дългата ѝ кестенява коса бяха мокри, но очите ѝ бяха пресъхнали – нямаше сили дори да заплаче. Просто отпусна натекалата си глава върху хладната трева и вдиша аромата, който единствен ѝ показваше, че е още жива, че...

- Кармен?! – изплашеният глас прозвуча сякаш отдалеч. Тя с усилие вдигна очи към новодошлия:

- Чичо Ед – едва успя да промълви, преди отново да избухне в плач.

Седмица по-късно Стовингтън бе белязан от още едно трагично събитие – този път кагастрофа, която огнесе една

единствена жертва. Мълвата за нея обаче почти се стопи в сянката на инцидента с децата.

Няколко дни по-късно странната съдба на Хауърд Крийд бе отпечатана в местните вестници. Статиите гласяха, че преди време той бил капитан на кораб, но през една от многобройните бурни нощи силната му любов към морето го предала, водейки до смъртта на съпругата и сина му. Това го тласнало към пълно отчаяние и той се затворил в себе си, като единствените му спътници били самотата и *едно куче*. Животното също бе загинало при злополуката, сякаш докрай оставайки вярно на столанина си, но никой, разбира се, не обърна внимание на това. В края на краищата то бе просто едно куче.

Само на двеста метра от мястото на злополуката, в болничната си стая Кармен продължаваше да седи мълчаво сред белите завивки, докато сълзите се стичаха по мокрите ѝ страни и оставяха по тях мокри петна. Цяла седмица момичето не бе проговаряло. Единственото, което правеше, бе да стиска в малкото си юмруче миниатюрна фигурка, която не искаше да покаже на никого.

Докторите не знаеха какво да кажат на родителите ѝ. Просто безпомощно въздъхваха и свиваха рамене.

Погребението на Тимъти и Дейвид Бауър се бе състояло преди четири дни в един също толкова горещ следобед като днешния. Кармен не бе отишла. Тя вътрешно вече се бе сбогувала с тях.

Чак сега, седмица след инцидента, тя за първи път успя да заспи, без да сънува кошмари. Лявата ѝ ръка леко бе разхлабила хватката си и оттам се подаваха предните два крака и главата на миниатюрно порцеланово куче.

Навън времето течеше с обичайната си ленивост. Короните на дърветата бяха неподвижни, а улиците – съвсем пусти. Живакът достигна четиридесетигата и продължи да се изкачва нагоре. Студ бе сковал Стовингтън.

Кристина Димитрова, ХІР-кла

ВЪЛК

Вълкът бе тичал с часове. Толкова дълго, че енергията в силното му тяло бе изчерпана до краен предел. Бе преминал през безкрайни равнини и поля и бе прекосил десетина ручея, преди да потъне в хладните дегри на гористите хълмове. Но той не бе усетил умората, докато мускулите в жилестите му крайници не отказаха да се подчиняват, и всеяка глътка въздух бе придружена от силна болка, пронизваща хълбоците му.

Хората. Те бяха виновни за всичко. Те бяха превърнали спокойната сутрин в кървав залез, те бяха нарушили хармонията в покоите му.

Слънчевите лъчи не достигаха до дълбоките сенки, сред които бе намерил убежище. След дългото и изтощително търсене на плячка това бе идеалното място за уединение и отмора или поне *беше* преди появата на ловците. Чувствайки как го наляга дрямка, вълкът притвори кристалните си кафеникаво-жълти очи, без да подозира за предстоящата опасност, а тя не се забави много. Будните му сетива препратиха тревожния сигнал към мозъка и двете студени очи в миг проблеснаха с изострена бдителност. Тогава ги видя. Двете двуноги създания бавно се приближаваха към него. Бяха тромави и не достатъчно бързи, но опитът му бе показал, че коварството им довежда до гибелта на всичко, до което се докоснат. Те самите бяха Смъртта. Но той знаеше още нещо – знаеше, че истинската заплаха се намира в ръцете на двете фигури – тънък продълговат предмет, който трещеше по-силно от черно небе, обвито в буреносни облаци и който хвърляше огнени пламъци, подобни на светкавици.

Без продълговатият предмет двуногите бяха лишени от силата си, но до този момент те все още представляваха опасност.

Двамата очевидно все още не го бяха забелязали, защото продължаваха да пристъпват колебливо и да въртят

очи в различни посоки при всеки повей на вятъра и вълка пречупена клонка.

- Брайън, спри! – прошепна единият от мъжете и хвана другия за рамото.
- Какво? Видя ли нещо?
- Да, погледни – отвърна той и посочи някъде напред сред храстите. В този момент сивият поглед на Брайън срещна кафеникавите очи на вълка, спотаил се в сенчестите храсти. За един безкрайно дълъг миг двамата се взираха един в друг без да помръднат. Като че ли за тях времето бе спряло.
- Отдръпни се, мисля, че мога да го улуча отгук – обади се другият мъж и насочи цевта към четириногото.
- Недей, Стив! – възкликна Брайън и постави ръка върху пушката. Там, където се събираха палецът и показалецът му, започваше тънък белег, който се състоеше от седем шева.
- Полуца ли? – гневно изсъска през зъби другият мъж. – Какво ти става?

Брайън объркано поклати глава.

- Нещо не е наред – каза той. – Защо стои така? Отдавна трябваше да е избягал.
- Защото е просто един глулав вълк! Това е! А сега би ли престанал да ми пречиш?

Той отново вдигна пушката и се прицели в животното. Вълкът продължаваше да се взира в тях, само дето сега бе оголил остриите си зъби в заплашителна гримаса.

Брайън присви очи. Очакваше всеки миг да отекне изстрел. Но той така и не последва. Не и тогава. Стив свали пушката с явно разочарование, изписано на лицето му.

- Какво има? – вдигна вежди Брайън.
- Дявол го взел! Проклетото дърво не ми позволява да се прицеля добре. Може би ако...
- Стив, зарежи я тая работа. По-добре да хванем някой заек или...

- Въобще не си го и помисляй! – разярено изсъска Стив. Брайън видя наудничавите пламъчета в очите му и изведнъж се изплаши. Стив изпитваше силна страст към ловуването. Нещо повече, щом пушката попаднеше в ръцете му, той се превръщаше в един много по-решителен и дързък човек. И най-вече – много по-опасен. Нищо не бе в състояние да го спре, когато навлезеше в стихията си. Брайън многократно се бе убеждавал в това.

- Може би е болен – чу той собствения си глас.

- Какво? – попита другият мъж с тон, който подсказваше, че отговорът не го интересува ни най-малко. Всъщност Брайън не бе сигурен дали въобще го бе чул.

- Може би е болен – търпеливо повтори той. – Затова не бяга.

Той изсумтя презрително, но не каза нищо. Вместо това бавно запристъпя напред. Внезапно на Брайън му хрумна нелепата идея, че ако застане пред вълка, Стив сигурно би стрелял и през него.

Щом видя прибрижавация се мъж, животното оголи зъби още по-свирепо, а от гърлото му се чу ниско ръмжене.

Опасенията на Брайън се потвърждаваха с всеки изминал миг. Нещо ставаше тук. Не бе останала и капчица съмнение в сърцето му, но му бе нужно време, за да достигне до истината. Защо, по дяволите, не бягаше?

Стив се бе отдалечил на два-три метра, изменяйки въгъла на прицелване. Сега той бавно приклекна, така че едното му коляно опря о свежите стръкчета трева.

“Защо не бяга, защо...?” трескаво мислеше Брайън. Бе го обхванало нещо като лошо предчувствие и той знаеше, че цялата мистерия се крие в отговора на този въпрос: “Защо...?”

Стив вдигна пушката и започна да се прицелва. Сложи пръст на спусъка.

“Защо?! Защо?! Защо?!” Внезапно в съзнанието на Брайън изплува една картина от миналото: видя малко момченце, което личаше и се смееше. Видя дървената кучешка колиба и найвнатра детска ръчица, която се провираще в нея. След това виждаше само кръв. Кръв, капеща по пода на къщичката и багреща тревата. В главата му кънтяха ужасяващи писъци; пред очите си виждаше оголени зъби, които вече не бяха бели, а алени... разкъсаната кожа, тихото скимтенене... кръвта..., но най-вече скимтенето, съвсем тихичко, но достатъчно дълбоко, за да кънти вечно в съзнанието му.

Ръмженето.

Брайън несъзнателно бе стиснал лявата си китка и белегът вече не се виждаше. Това бе неговата история. Така го бе получил, и заедно с ужаса в сърцето му се бе родило и още нещо – страх, който го бе преследвал през цялото му детство; страх, който не го оставяше на мира и сега. Но той не бе породен от четириногото, което виждаше пред себе си, а от ръмженето, от ниските гърлени звуци, които излизаха от гърлото на животното. Сякаш всичко се повтаряше. Ужасяващото чувство за *déjà vu* го бе сграбчило така силно в обятията си, че той бе неспособен да помръдне или дори да отвори уста.

Брайън гледаше, като на забавен каданс, как Стив приляка и поставя пръст върху спусъка. Оставаше още само миг и изведнъж Брайън го почувства с цялото си съществуване.

- Не! – изкрещя той с все сила и се хвърли напред. Куршумът, предназначен за вълка, бясно профуча и прониза лявата ръка на Брайън, на около петнадесет сантиметра над лакътя. Той се вкопчи в раната със здравата си ръка и между пръстите му потече кръв.

Лицето на Стив бе придобило пепеляво-сив цвят. В очите му се четеше ужас от това, което бе сторил. Той все още не можеше да възвърне самообладанието си и затова просто наблюдаваше как Брайън се строполи на тревата, а след това погледна към него.

Внезапно Стив почувства още нещо – вина, и нейната тежест бе дори по-голяма от тази на страха.

- Брайън, аз... – промълви той и плахо пристъпи към него. Пушката се изплъзна от погните му пръсти и с глух удар падна на земята. – Добре ли си?

- Брайън не отговори. Той дори не го гледаше. Погледът му бе фокусиран някъде зад Стив, някъде сред дърветата. Брайън, чуваш ли ме? – след като отново не получи отговор, Стив се извърна и погледна натам, накъдето гледаше другият ловец.

Там, сред дърветата, без да се е придвижил и на сантиметър, все така стоеше вълкът и ги гледаше с хладнокръвното си спокойствие. Дори в хладния му поглед Стив четеше вина – своята вина.

Внезапно той почувства как го обхваща гняв. Вълкът бе виновен за всичко и сега щеше да си плати. Погледът на Стив светкавично обходи земята наоколо и почти веднага откри това, което търсеше – пушката. Той бързо се наведе и я вдигна. Пръстите му трепереха.

- Стив, какво правиш? – дочу зад себе си обърканият глас на Брайън.

- Глупавото животно е виновно за всичко! – яростно изсъска той. – Сега ще му дам да разбере! Престани, Стив! Недей!

Но вече бе твърде късно. Стив бе успял да зареди пушката и последните думи на Брайън бяха заглушени от прозвучалия изстрел. Преди още ехото да е заглъхнало, последваха още два гърмежа, чиито гътен се примеси със сърцераздирателен вълчи вой и отчаяните писъци на Брайън.

Вълчицата излезе от прикритието си и се хвърли върху Стивън. Там, където бе скривалището и, останаха да лежат две окървавени телца – едното трепкащо едва-едва, а другото съвсем неподвижно.

- Не! – ужасено изкрещя мъжът. – Брайън, помогни ми!

Вълчицата се бе нахвърлила върху Стив с нещо много по-силно от настървение. Беше болка, но не заради дълбоката рана на хълбока, която и бе причинил Стив. Тя дори не бе забелязала, че е ранена, въпреки че кръвта шуртеше и багреше тревата около тях. Не, беше болка, но не физическа, а много по-дълбока и пронизваща и Брайън веднага разбра това. Прочете го в очите и.

- Не! – продължаваше да крещи Стив. – Помощ... не...

Той вече знаеше, че няма да се отърве жив. Краят го заплашваше със своята близост...

Внезапно вълчицата го остави на мира. Тя се отдалечи на известно разстояние и погледна към жертвата си, която бе цялата изподрана и изпохапана и дишаше тежко. След това извърна жълтия си поглед към другия мъж, който още седеше на тревата, вкопчил пръсти в кървящата си ръка.

Внезапно Брайън почувства вина. В погледа на животното не виждаше и капчица враждебност. Той знаеше, че тя няма да им направи нищо. Вече не. Едновременно с това осъзна още нещо, което се вряза в сърцето му като кинжал. Тя *въобще* не бе имала намерение да ги напада...

- Съжалявам... – смънка Брайън и усети как погледът му се замъглява.
Сякаш разбрала го, вълчицата отново се върна в скривалището си и след секунда излезе оттам, стискайки между зъбите си вълчето, което едвам дишаше. Кръв капеше от муцуната му, кръв продължаваше да шурти и от нейната рана. Тя, за последен път, погледна към Брайън, сякаш другият вече не съществуваше за нея и всичко вече

е забравено, а след това се затича. Брайън едва имаше време да се удиви на плавните и и в същото време светкавични движения, преди тя да се скрие от погледа му.

От тогава бяха минали часове. Вълчицата бе прекосила безкрайни равнини и хълмове, оставяйки след себе си злокобна алена диря, преди окончателно да изгуби сили. Движенията и от леки и бързи бяха станали тропави и когато силите най-накрая я напуснаха, тя се строполи на тревата. Вълчето, чието тяло отдавна бе изстинало, безмълвно лежеше край нея. Потъмнелият и поглед неவிждащо бе вперен напред. Тя тихо изскимтя и отпусна глава. Сърцето и спря да бие.

Кристина Димитрова, XI^в клас

ТЕ

Студено е, когато вратите се затварят
и оставаш сам-самичък на света.
Мигом там вътре в теб гласове проговарят –
напомнят за грешки, за минала вина.

Зловещо е да чуеш как ключалките шракват,
без дори да си успял да кажеш: „Здравей!“
Но знаеш, че вече няма какво да ограбват
от теб, а сега ... накъдето вятър повеи.

Те взимат всичко и живота опустошават,
превърщат любовта в пепел, вярата – в сълзи.
Чуваш как стъпките им се отдалечават
и с всяка следваща все повече боли.

Те винаги си тръгват, да, тръгват си винаги,
взимат всичко, сякаш никога не е било,
оставаш само ти, тук, с мечтите сринаги,
с хиляди въпроси : Какво се случи? Защо?

Тежко е, но знай : понякога те се връщат!
Както птиците на пролет връщат се от юг.
Търсят прошка и нова страница обръщат
от книгата на щастието ... Те са тук ! ...

Милена Недева, XII^а клас

Една жена до будката за вестници стоеше,
тя беше дребничка и парцалива бе,
над малкото детенце свое блдеше
и молеше хората за една стотинка поне.
Минаваха много, почти никои не спираше,
за да даде милостиня, за да вдъхне живот
и сякаш душата ѝ бавно умираше...
Човекът бе станал животно, човекът бе роб-
роб на предразсъдъци, на своята съдба,
отрекъл се бе от всичко човешко
и небрежно подминаваше клетата жена...
Тя заплака тихо, носеше бреме тежко-
за нея болка беше този свят и... грижа
изписана бе винаги на сбръчканото ѝ лице
и странно как тълпата не вижда
колко мъка крие тя зад две протегнати ръце.
Тя бе кокалеста, на около шестдесетина,
в погледът прозираше мъчителен живот.
Стоеше там сама, но и непобедима-
по-истинска от стадо скотове, по-свободна от всеки
роб.

И мина време... Мракът се спусна.
Старицата пови грижовно клетото дете,
а то я погледна кротко и главичка опусна
на нейните слаби, немощни ръце.
После усмихна се нежно и леко погали
с малки ръчички разпилените ѝ коси,
тя го притисна към себе си, пелената оправи,
а то говореше сякаш: „Не се тревожи!“
Небето блдеше... Ветрец лек изви се,
последни надежди догаряха с последните лъчи
и ето един господин като ангел яви се-
даде паричка: Бог да благослови!
Погледна той нея, погледна детето,
наляха се мигом тези благи очи,

ЗА И ПРОТИВ

Аз съм „за”
за щастливите хора,
аз съм „за”
за усмивки безброй,
за почивка след всяка умора
и за дом, съграден след порой.

Но против съм
невинните жертви
и против съм
новели съвременни,
против новата общност от „мъртви”
и любови нещастни и временни.

Стига вече герои погубени!
Стига вече сме хвърляли пръст!
Да не дишаме с дните изгубени!
Да не губим моментите в мъст!

Аз съм „за”
за живота човешки,
оцелял в снимка,
не в негатив!
Аз съм „за”
да поправаме грешки,
тъй се учи живот – с всяко „за” и „против”!

Надя Василева, XII^ж клас

подаде самото си, целуна й лицето
и тъжен напред по своя път продължи.
Жената зави малкото с „новата” дреха
и дълго гледа след Човека в нощта,
сълзите се стичаха-тя намери утеха,
тя почувства-не са сами на света.

Милена Недева, XI^р клас

ЖИВОТ

Живот... Живот като секунда кратък.
Крачка напред, малка стъпка, просто миг.
Отзад е яснота, неизвестност – отгатак :
гняв, болка, радост или отчаян вик :

Какво се крие там, отвъд стената?
Колко дълъг е пътят към пропастта?
Сега сме тук, в разгара на борбата,
а единичка стъпка дели ни от ръба!

Внезапно падаме, всичко утихва...
Няма гняв, ни радост, ни болка, ни скръб,
не грее слънце, но и огънят стихва :
Тя е част от нашия житейски път.

Сега сме тук, но няма да ни има,
но не ще се повторим никога, знай !
Затуй живей за мига, бъди щастлива,
душа непредсказуема, живей докрай !

Милена Недева, XI^р клас

ВЯРВАМ

И вярвах, че безгрешен е светът,
че няма болка, няма и тъга,
и вярвах, че вървя по своя път,
но не по навик, не от суета.

Не бързах, знаех: миг дори да бъда
ще бъда Аз - реална и добра,
и мойта съвест с моята присъда
в шума ще се повтарят, когато аз умра.
Горях, туптах, блестях, но все се връщах
в съня на своя смел оптимистичен блян -
различна, непонятна и могъща...
Светът не чезне, ако ти не чезнеш сам!
И вечно аз пътувам по неволя
за нова среща с нов по-светъл ден.
И вярвам! И до днес така се моля –
да няма болка в теб, да няма страх във мен.

Надя Василева, XII^{мк} клас

ПРИКАЗКА

На всички, които не се усмихват
толкова често, колкото трябва...

Има една звездичка - третата от ляво на дясно и четвъртата отгоре надолу. Тя свети малко по-различно от другите - синьо, когато е щастлива; зелено, когато е нещастна; лилаво, когато знае някаква тайна и иска да я сподели. Когато беше още съвсем малка, тя светеше с ярко жълта светлина, която трептеше при всяка нейна усмивка. После, когато порасна малко, звездичката светеше в бяло, когато ѝ се спеше и в

червено, когато сърцето ѝ трептеше засрамено от нечий поглед като бузите на влюбено момиче в обятията на любимия.

Тази звездичка не беше мирна като останалите. Стоеше си вечер на мястото, но когато Слънцето озаряваше тъмното небе и изпращаше нощните "очи" по леглата, нашата звездичка се скриваше в един от неговите лъчи и тръгваше на обиколка по света. Тъй като в нея ги имаше всички цветове, звездичката успяваше умело да заблуди хората и да се промъква в мислите, ръцете и чувствата им - танцуваше в целувките на влюбените, заспиваше в прегръдките на майките, блестеше в очите на щастливците и се стичаше със сълзите на нещастниците. Тя се криеше толкова добре, че дори Слънцето не успяваше да я забележи, когато вечер прибираше лъчите си, за да ги зареди с енергия за следващия ден. Тогава звездичката, уморена от разходката и от всичко, което бе научила, заемаше мястото си до другите звезди и наблюдаваше заспивания свят. Тя дори не се опитваше да разкаже за приключенията си на другите, защото те нямаше да ѝ повярват или щяха да кажат на Луната, а тя на Слънцето ... и тогава малката многоцветна звездичка никога повече нямаше да види своите приятели от Земята. Затова тя записваше приключенията си върху късчета небе, които скриваше толкова умело, че само онзи, на когото тя прошепнеше "обичам", можеше да ги види, подредени едно до друго в строга последователност, образуваща дъга. И тази дъга не е нищо друго, а отразеното щастие на онзи, който се огледа в нея.

А звездичката? Децага я наричат фея, възрастните - приказка, старците я откриват в очите на внучетата си. Но всички ние без да подозираме я наричаме "усмивка".

Надя Василева, XII^{мк} клас

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Деляна Константинова.....	1
2. Дияна Димчева Петкова.....	3
3. Илиана Енчева.....	5
4. Йорданка Георгиева.....	8
5. Цветомира Марчева.....	9
6. Цвета Веселинова Монова.....	11
7. Нешен Исаева.....	13
8. Мария Николова.....	15
9. Елица Стоянова.....	19
10. Йоана Станева.....	23
11. Ева Пацовска.....	30
12. Александрина Мавродиева.....	35
13. Кристина Димитрова.....	43
14. Милена Недева.....	56
15. Надя Василева.....	59

Бележка

Съставителите на книгката не носят вина за правописните грешки в творбите, представени и набирани така от авторите.